

[Tove Jørgensen]

øvrige behandlingsinstitutioner oplever en lignende optrapning. De steder, som misbrugerne opsøger, er de ældre bykvarterer, der er kendetegnet af, at der saneres, befolkningen flytter og unge uden eksistensmuligheder flytter til de udsanerede, men endnu ikke nedrevne ejendomme.

Årsagen til disse tendenser skal søges i samfundets krise. Vi taler så meget om valuta- og aktiekurser for tiden. Det kapitalistiske samfunds kursværdi noteres ikke på børsen, men det er en kendsgerning, at dette samfundsystems værdi som menneskeværdigt samfund i de senere år er faldet langt dybere end dollarens styrtdyk i den seneste tid, med en ungdomsarbejdsløshed på et sted imellem 50.000 og 70.000, med en hel generation af unge, som vi bare kasserer, nemlig alle dem, der ikke gik længe nok i skole, der ikke var dygtige nok til at skrive eller regne, der ikke havde de rigtige forældre. Dem vil samfundet slet ikke anvende, på trods af at der var adskillige opgaver, hvor de ville gøre god fyldest. Er det så mærkeligt, at de flygter ind i en drømmeverden?

Skal vi så løse problemet ved at sætte dem på metadon, så de kan drømme videre? Det ved jeg at en af forespørgerne, hr. Palle Simonsen, er en varm tilhænger af. Nu bliver hr. Palle Simonsen jo delvis imødekommet, for nu må det offentlige etablere 3 nødklinikker, for at læge Hjortøs patienter ikke skal gå til grunde. Her skal hans tidligere klienter tildeles 150 mg metadon om dagen. Til sammenligning kan jeg nævne, at behandlingscentrene startede metadonnedtrapning, altså ikke vedligeholdelse, med 60 mg. Men Hjortø er ikke den eneste læge, der ordinerer metadon. Det gør lægerne på Vesterbro også, og på vestre fængsels sygeafdeling er der ifølge mine oplysninger 9 patienter på metadon med 150 mg om dagen.

Lad mig sige det klart: der var nok ikke andet at gøre ved Hjortøs patienter efter den bratte lukning, der fandt sted. Men disse klienter må ikke danne præcedens. Der må ikke opstå klinikker, og det skal ikke være sådan, at der nu skal sættes en behandling ind, som udelukkende går på teknologisk fix. Der må og skal sættes en behandling af social og pædagogisk art i gang, ikke mindst på grundlag af dødstillene. Vi har dem jo fra retsmedicinsk institut i København. Der var i 1976 38 døde, i 1977 62 og i 1978 63, og dertil kom-

mer dødstillene fra Odense- og Århusinstitutionernes område. Det er forhold, som vi ikke bare kan ignorere.

Men vi skal heller ikke have Christianias 100 junkies eller andre i konstant metadonvedligeholdelse. Det er at gå uden om problemerne. I pjecen »Myten om metadon« siges det klart og tydeligt af Mogens Jacobsen. Pjecen »Myten om metadon« anbefalede kontaktudvalget folketingets socialudvalg at læse sidste år, da man diskuterede metadonproblemer. Hr. Mogens Jacobsen stiller spørgsmålet om, hvad der taler imod metadon, og han svarer bl. a.:

»Først og fremmest risikerer M.V.« – metadonvedligeholdelse – »at blive et tågesløv over de grundlæggende årsager til stofmisbruget. Det vil ikke længere være pinligt nødvendigt at forske i psykiske og sociale årsagssammenhænge på dette felt. De stofmisbrugere, der stykkes sammen af komplicerede arvelige, familiemæssige og i bred forstand samfundsmæssige faktorer, skal blot have metadon, så er problemet løst eller i det mindste skjult. Herved bliver M.V.-programmer meget let til kemikalieaffodring fremfor sociale reformer. Primær prævention undviges til fordel for symptomatiske lapperier. Jeg frygter i denne situation, at det bliver alt for let og populært i vort parlamentariske system at lefle for billig bedøvelse fremfor kausale handlingsprogrammer og konstruktiv socialpolitik, idet sidstnævnte fremgangsmåde jo altid vil være en pinlig erkendelsesproces. Drivkraften kan gå af rimelige reformkrav, ved at man tildeler et passende udsnit af en befolkning en passende mængde bedøvende stof over et passende tidsrum.«

Kan det siges tydeligere? At årsagerne skal findes i samfundet og ene og alene her.

Jeg er ikke enig med hr. Tastesen, når han siger, at det er storbymiljøet, der skaber problemerne. Det er en tilsløring. Jeg er enig i, at de ikke kun findes på Christiania, men de løses ikke ved at bekæmpe symptomerne, hverken på Christiania eller andre steder, hvor de viser sig. De skal løses ved at bekæmpe arbejdsløsheden og ved at forbedre de sociale forhold. Kort sagt: de skal bekæmpes ved at fjerne årsagerne til, at de opstår.

Men vi skal også udbygge forsoegen, for den er langt fra tilstrækkelig. En af Hjortøs patienter udtalte i mandags til Politiken: